Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 21 stycznia 2015 r.*

Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Rynek usług lotniskowych — Decyzja w sprawie odrzucenia skargi do Komisji — Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Rozpatrzenie sprawy przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego — Odrzucenie skargi ze względów związanych z pierwszeństwem — Decyzja organu ochrony konkurencji zawierająca wnioski w zakresie prawa konkurencji wynikające z dochodzenia prowadzonego w odniesieniu do podlegających zastosowaniu w danym sektorze przepisów krajowych — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-355/13

easyJet Airline Co. Ltd, z siedzibą w Luton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez adwokatów M. Wernera oraz R. Marian,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Biolana oraz F. Ronkesa Agerbeeka, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Luchthaven Schiphol NV, z siedzibą w Schiphol (Niderlandy), reprezentowaną przez adwokatów J. de Pree, G. Hakopiana oraz S. Molina,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 2727 final z dnia 3 maja 2013 r. odrzucającej wniesioną przez skarżącą przeciwko Luchthaven Schiphol skargę dotyczącą rzekomego antykonkurencyjnego zachowania na rynku usług lotniskowych (sprawa COMP/39.869 – easyJet/Schiphol),

SĄD (druga izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni (sprawozdawca) i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 września 2014 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

1 Skarżąca, spółka easyJet Airline Co. Ltd, przewoźnik lotniczy w Zjednoczonym Królestwie, prowadzi działalność na dużą skalę na terenie Unii Europejskiej, w szczególności z wylotami z lotniska Schiphol w Amsterdamie (Niderlandy) i z przylotami na to lotnisko.

2 W dniu 11 września 2008 r. skarżąca złożyła dwie pierwsze skargi do Nederlandse Mededingingsautoriteit (niderlandzkiego organu ochrony konkurencji, zwanego dalej „NMa") skierowane przeciwko Luchthaven Schiphol NV (zwanej dalej „spółką Schiphol"), podmiotowi obsługującemu lotnisko Schiphol w Amsterdamie, w przedmiocie opłat za ochronę bezpieczeństwa lotniczego oraz opłat pasażerskich obowiązujących od dnia 1 listopada 2008 r. Pierwsza skarga została wniesiona na podstawie art. 8.25f ust. 1 Wet Luchtvaart (ustawy o lotnictwie, zwanej dalej „WL"), a druga – na podstawie art. 24 Mededingingswet (ustawy o konkurencji, zwanej dalej „MW") i art. 102 TFUE.

3 W dniu 20 listopada 2008 r. skarżąca złożyła do NMa na podstawie art. 8.25f ust. 1 WL nową skargę, dotyczącą opłat za ochronę bezpieczeństwa lotniczego oraz opłat pasażerskich wprowadzonych przez spółkę Schiphol od dnia 1 kwietnia 2008 r. (zwaną dalej „trzecią skargą").

4 W dniu 19 grudnia 2008 r. NMa odrzuciła pierwszą skargę z uwagi na złożenie jej po upływie terminu. Organ ten ponadto poinformował skarżącą, że w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie w ramach trzeciej skargi zawieszone zostało rozpoznanie skargi drugiej.

5 Decyzją z dnia 14 lipca 2009 r. NMa oddaliła trzecią skargę z tego względu, że skarżąca nie wykazała, iż opłaty zastosowane przez spółkę Schiphol, począwszy od dnia 1 kwietnia 2009 r., były niezgodne z przepisami WL, a w szczególności z zasadami kalkulacji opłat w oparciu o koszty, niedyskryminacji i racjonalnego charakteru opłat. Na tę decyzję skarżąca wniosła skargę, która została oddalona orzeczeniem Rechtbank Rotterdam (sądu rejonowego w Rotterdamie) w dniu 25 listopada 2010 r. Następnie złożyła ona apelację od tego orzeczenia przed College van Beroep voor het bedrijfsleven (apelacyjnym sądem administracyjnym w sprawach gospodarczych), po czym ją wycofała.

6 Decyzją z dnia 16 grudnia 2009 r. NMa oddalił drugą skargę. Organ ten uznał, że różne skargi złożone przez skarżącą miały wspólne cechy i że opłaty, które miały wejść w życie od kwietnia 2009 r., nie były znacząco odmienne od tych, które weszły w życie w listopadzie 2008 r. Ponadto organ ten uznał, że pojęcia niedyskryminacji oraz racjonalnego charakteru, o których mowa w art. 8.25d ust. 2 i 3 WL, były analogiczne do pojęć obowiązujących w europejskim prawie konkurencji (art. 102 TFUE) i w krajowym prawie konkurencji (art. 24 MW). NMa przypomniała również, że w swojej decyzji z dnia 14 lipca 2009 r. dokonała ona wykładni przepisów WL zgodnie z orzecznictwem sądów Unii w zakresie art. 102 TFUE. Organ ten ponadto stwierdził, że w niniejszej sprawie nie było konieczności zdefiniowania rynku właściwego, którego to zdefiniowana miał on dokonać w ramach dochodzenia na podstawie przepisów prawa konkurencji, ponieważ przyjął, iż spółka Schiphol znajdowała się w sytuacji podmiotu o silnej pozycji ekonomicznej. Wywiódł on stąd, że analiza opłat wprowadzonych w listopadzie 2008 r. w świetle art. 102 TFUE prowadziłaby do tych samych rezultatów co rozpoznanie trzeciej skargi, i w konsekwencji, zgodnie ze swoją polityką określania priorytetów, oddalił drugą skargę. Skarżąca odwołała się od tej decyzji.

7 W dniu 14 stycznia 2011 r. skarżąca skierowała do Komisji Europejskiej skargę na podstawie art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1). Podnosiła ona, że opłaty określone przez spółkę Schiphol miały charakter dyskryminacyjny i wygórowany oraz stanowiły naruszenie art. 102 TFUE. Skarżąca wskazała ponadto, że złożyła kilka skarg do NMa, lecz uznała, iż organ ten nie wydał jeszcze żadnej decyzji końcowej w przedmiocie zasadności skargi w dziedzinie konkurencji.

8 W dniu 18 grudnia 2012 r. Komisja poinformowała skarżącą o swoim zamiarze odrzucenia jej skargi na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 z tego powodu, że organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego już rozpatrzył sprawę. Skarżąca odpowiedziała Komisji pismem z dnia 31 stycznia 2013 r.

9 W dniu 3 maja 2013 r. Komisja przyjęła decyzję C(2013) 2727 final odrzucającą skargę skarżącej na podstawie przepisów art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"). Ponadto uznała ona, że skarga w każdym razie mogła być również odrzucona ze względu na brak interesu Unii Europejskiej z uwagi na małe prawdopodobieństwo wykazania naruszenia art. 102 TFUE, zważywszy na wnioski, do jakich doszła NMa.

Przebieg postępowania i żądania stron

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 lipca 2013 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

11 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

12 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

13 Pismem złożonym w dniu 4 października 2013 r. spółka Schiphol wystąpiła z wnioskiem o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Komisji zgodnie z art. 115 regulaminu postępowania Sądu. Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 10 grudnia 2013 r. spółka Schiphol została dopuszczona do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta na poparcie żądań Komisji.

14 W swej skardze spółka Schiphol wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do istoty

15 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty. Po pierwsze, podnosi ona, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że skarga mogła zostać odrzucona na podstawie przepisu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Po drugie, utrzymuje ona, że zaskarżona decyzja jest niedostatecznie uzasadniona.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu prawa i na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003

16 Skarżąca utrzymuje, po pierwsze, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa, uznając, że NMa rozpoznała jej skargę w rozumieniu przepisów art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, podczas gdy rzeczona skarga została odrzucona ze względów związanych z pierwszeństwem. Po drugie, uważa ona, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na decyzji NMa dotyczącej skargi, która była przedmiotem dochodzenia nie pod kątem norm prawa konkurencji Unii, lecz w odniesieniu do krajowego prawa z dziedziny lotnictwa.

17 Na wstępie należy przypomnieć, że Komisja, uprawniona na podstawie art. 105 ust. 1 TFUE do stałego czuwania nad stosowaniem art. 101 TFUE i 102 TFUE, jest powołana do definiowania i stosowania polityki konkurencji w Unii i w tym celu przysługują jej uprawnienia dyskrecjonalne przy rozpoznawaniu skarg (zob. wyrok z dnia 16 października 2013 r., Vivendi/Komisja, T-432/10, EU:T:2013:538, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo). Trybunał przypomniał również, że art. 13 i motyw 18 rozporządzenia nr 1/2003 odzwierciedlają szeroki zakres uznania przyznany krajowym organom ochrony konkurencji w ramach tej sieci w celu zapewnienia, że sprawy są prowadzone przez organy w ramach tej sieci najbardziej właściwe (wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Toshiba Corporation i in., C-17/10, Zb.Orz., EU:C:2012:72, pkt 90). Mając na uwadze rolę przypisaną Komisji przez traktat FUE w przedmiocie definiowania i stosowania polityki konkurencji, Komisja dysponuje a fortiori również szerokim zakresem uznania, w wypadku gdy stosuje ona art. 13 rozporządzenia nr 1/2003.

18 Orzecznictwo dotyczące oceny interesu Unii tymczasem przypomniało, że uprawnienia w ramach uznania przysługującego Komisji mają swoje granice. Komisja musi bowiem brać pod uwagę wszystkie istotne elementy stanu prawnego i faktycznego w ramach podejmowania decyzji co do dalszego biegu postępowania w przedmiocie skargi. Ściślej rzecz ujmując, ma ona obowiązek uważnego zbadania wszystkich elementów stanu faktycznego i prawnego, które zostały jej przedstawione przez skarżącego (zob. wyrok z dnia 17 maja 2001 r., IECC/Komisja, C-450/98 P, Rec, EU:C:2001:276, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w przypadku gdy instytucje dysponują szerokim zakresem uznania, poszanowanie gwarancji przyznanych przez porządek prawny Unii w ramach postępowań administracyjnych nabiera jeszcze większego znaczenia, oraz że pośród gwarancji tych znajduje się między innymi ciążący na właściwej instytucji obowiązek dokładnego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2008 r., HEG i Graphite India/Rada, T-462/04, Zb.Orz., EU:T:2008:586, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo). Niemniej jednak sprawowana przez sąd Unii kontrola, jakiej poddane jest wykonywanie przez Komisję powierzonych jej w zakresie rozpatrywania złożonych do niej skarg uprawnień dyskrecjonalnych, nie może prowadzić do zastąpienia oceny interesu wspólnotowego dokonanej przez Komisję oceną sądu Unii, lecz ma na celu zbadanie tego, czy sporna decyzja nie została oparta na niedokładnych ustaleniach faktycznych lub czy nie została wydana z naruszeniem prawa oraz tego, czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. wyrok z dnia 15 grudnia 2010 r., CEAHR/Komisja, T-427/08, Zb.Orz., EU:T:2010:517, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

20 Odnośnie do sądowej kontroli decyzji Komisji opartej na art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 jej cel sprowadza się do sprawdzenia, czy sporna decyzja nie opiera się na faktach nieścisłych z punktu widzenia okoliczności faktycznych oraz czy Komisja nie naruszyła prawa, nie popełniła oczywistego błędu w ocenie albo nie dopuściła się nadużycia prawa, uznając, że organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego już rozpoznał skargę. Należy jednak przypomnieć, że kontrola decyzji organów ochrony konkurencji państw członkowskich należy wyłącznie do sądów krajowych pełniących podstawową funkcję w ramach stosowania reguł konkurencji Unii.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa

21 Skarżąca utrzymuje, że pojęcie rozpatrywania sprawy przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, który daje Komisji możliwość odrzucenia skargi, należy interpretować w świetle postanowień art. 5 tego rozporządzenia, dotyczącego różnych rodzajów decyzji, jakie mogą zostać wydane przez ten organ. W konsekwencji sprawę można uznać za rozpatrzoną przez ten organ jedynie wówczas, gdy organ ów przynajmniej postanowił, że nie ma konieczności podejmowania czynności w następstwie wstępnego dochodzenia. Natomiast sam organ nie może być uznany za rozpatrujący sprawę w rozumieniu przepisów art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, w wypadku gdy ograniczy się do jej odrzucenia ze względów związanych z pierwszeństwem. Wykładnia ta byłaby wsparta przez pkt 20 komunikatu Komisji w sprawie współpracy między krajowymi organami ochrony konkurencji (Dz.U. 2004, C 101, s. 43, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy między krajowymi organami ochrony konkurencji").

22 Komisja i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.

23 Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 „[o]rgan ochrony konkurencji państwa członkowskiego lub Komisja może odrzucić wniosek w sprawie porozumienia, decyzji związku lub praktyki uzgodnionej, jeżeli sprawa jest już rozpatrywana przez inny organ ochrony konkurencji".

24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w celu dokonania wykładni przepisu prawa Unii należy wziąć pod uwagę nie tylko jego treść, ale także jego kontekst oraz cele, do których zmierza uregulowanie, którego ów przepis stanowi część (zob. wyroki: z dnia 7 czerwca 2005 r., VEMW i in., C-17/03, Zb.Orz., EU:C:2005:362 pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 26 października 2010 r., Niemcy/Komisja, T-236/07, Zb.Orz., EU:T:2010:451, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 To w świetle tych zasad należy zbadać, czy znajdujące się w art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 wyrażenie „sprawa jest [skarga została] już rozpatrywana [rozpatrzona] przez inny organ ochrony konkurencji" należy rozumieć jako pozwalające Komisji na odrzucenie skargi, w przypadku gdy organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego uprzednio odrzucił tę samą skargę ze względów związanych z pierwszeństwem.

26 Po pierwsze, okazuje się, że odpowiedź na pytanie, czy Komisja może odrzucić skargę, która została uprzednio odrzucona przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego ze względów związanych z pierwszeństwem, można wywieść z wykładni literalnej art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w świetle jasnego sensu wyrażenia „sprawa jest [skarga została] już rozpatrywana [rozpatrzona] przez inny organ ochrony konkurencji". W tym względzie należy stwierdzić, że wyrażenie to ma szerokie znaczenie, ponieważ obejmuje wszystkie przypadki skarg badanych przez organ ochrony konkurencji, niezależnie od tego, skąd pochodzą. Prawodawca dokonał tym samym wyboru co do nieograniczania zakresu stosowania tego artykułu wyłącznie do tych skarg, które już były przedmiotem decyzji organu ochrony konkurencji.

27 Po drugie, interpretacja przyjęta w pkt 26 powyżej wydaje się również zgodna z ogólną systematyką rozporządzenia nr 1/2003. Istotne jest bowiem, aby odczytać art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia w świetle postanowień jego ust. 1, które stanowią, że Komisja może odrzucić skargę na tej podstawie,

iż inny organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego zajmuje się tą sprawą. Wydaje się zatem, że istotny jest nie wynik badania skargi przez ten organ ochrony konkurencji, ale fakt, że skarga została przez niego rozpatrzona.

28 Wykładnia przyjęta w pkt 26 powyżej jest również wsparta przez motyw 18 rozporządzenia nr 1/2003, który odnosi do art. 13 tego aktu (ww. w pkt 17 wyrok Toshiba Corporation i in., EU:C:2012:72, pkt 90) i który uściśla, że „[z]astrzeżenie to nie powinno [przepis ten nie powinien] ograniczać uprawnienia Komisji do odmowy wszczęcia postępowania z uwagi na brak interesu wspólnotowego, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Komisja może odmówić wszczęcia postępowania, nawet jeżeli żaden inny organ ochrony konkurencji nie wykazał zamiaru zajęcia się sprawą". Jeśli bowiem Komisja może przyjąć decyzję w sprawie odrzucenia skargi z uwagi na brak interesu wspólnotowego, podczas gdy skarga nie była nawet rozpatrywana przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego, to Komisja może a fortiori odrzucić skargę rozpatrzoną przez ten organ, lecz stanowiącą przedmiot jego decyzji w przedmiocie odrzucenia ze względów związanych z pierwszeństwem.

29 Komunikat w sprawie współpracy między krajowymi organami ochrony konkurencji, którego cel polega na wykonaniu przepisów rozporządzenia nr 1/2003 i na który powołuje się skarżąca, również stanowi wsparcie dla wykładni przyjętej w pkt 26 powyżej. Punkt 20 rzeczonego komunikatu wyjaśnia bowiem, że „[w] art. 13 [tego rozporządzenia] wyrażenie »rozpatruje sprawę« nie oznacza zwyczajnie, że inny organ ochrony rozpatruje skargę, lecz że prowadzi on albo prowadził dochodzenie w sprawie na swój rachunek". Punkt ten natomiast nie daje wskazówek odnośnie do rezultatu, do jakiego doszedł organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego. Punkt 22 tego komunikatu sam zawiera, w sposób wyraźny, rozważania odnośnie do przypadku, w którym skarga została rozpatrzona przez organ ochrony konkurencji, lecz została odrzucona z powodów innych niż badanie sprawy co do istoty, powołując przykład przypadku, w którym organ nie mógł zebrać dowodów koniecznych do wykazania naruszenia, i wskazując, iż należy dać dowód elastyczności poprzez pozwolenie innemu organowi ochrony, by przeprowadził własne dochodzenie i rozpatrzył sprawę samemu. Ponadto Trybunał przyznał szeroki zakres uznania przysługujący organom ochrony konkurencji celem optymalnego rozdziału spraw, uściślając odnośnie do art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, że każdy organ ma możliwość, a nie obowiązek odrzucenia skierowanej do niego skargi, w wypadku gdy inny organ rozpoznawał już tę samą sprawę (ww. w pkt 17 wyrok Toshiba Corporation, EU:C:2012:72, pkt 90).

30 Jeśli chodzi o argumenty skarżącej oparte na art. 5 rozporządzenia nr 1/2003, nie są one w stanie podważyć wykładni przyjętej w pkt 26 powyżej.

31 Skarżąca utrzymuje, że art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 należy odczytywać w świetle postanowień art. 5 tego rozporządzenia, dotyczącego właściwości organów ochrony konkurencji państw członkowskich do stosowania art. 101 TFUE i 102 TFUE w wypadkach indywidualnych. Według niej Komisja nie może odrzucić skargi, w przypadku gdy ta sama skarga nie była przedmiotem decyzji organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego, o której mowa w art. 5 tego rozporządzenia. Skarżąca uważa w niniejszej sprawie, iż decyzja NMa z dnia 16 grudnia 2009 r. nie stanowi decyzji przyjętej na podstawie tego ostatniego artykułu, ponieważ „przedstawia ona mniej niż maksimum przyzwolone krajowemu organowi ochrony konkurencji, co sprowadza się do stwierdzenia, że nie powinien on podejmować działań", ponieważ NMa nie zbadała, czy spełnione zostały przesłanki zakazu.

32 Postanowienia art. 5 rozporządzenia nr 1/2003, który znajduje się w rozdziale II, poświęconym kompetencjom, określają decyzje, jakie mogą zostać wydane przez organy ochrony konkurencji państw członkowskich, w wypadku gdy organy te stosują art. 101 TFUE i 102 TFUE w indywidualnych przypadkach. Artykuł 5 akapit pierwszy tego rozporządzenia przewiduje zatem, że organy te, orzekając co do istoty sprawy, mogą, działając z urzędu lub na wniosek, wydać następujące decyzje: zarządzić zaprzestanie naruszenia, zarządzić środki tymczasowe, zaakceptować zobowiązania i nałożyć grzywny lub okresowe kary pieniężne, lub inne kary przewidziane w krajowych przepisach prawa. Zgodnie

z art. 5 akapit drugi tego rozporządzenia, „[j]eżeli na podstawie informacji, które [jakie] posiadają organy ochrony konkurencji państw członkowskich, warunki ustanowienia zakazu nie zostały spełnione, [organy te] mogą również zdecydować, że nie ma podstaw do działania z ich strony”. W odpowiedzi na pytanie, czy krajowe organy ochrony konkurencji mogły wydać decyzję stwierdzającą brak naruszenia art. 101 TFUE lub 102 TFUE, Trybunał wyjaśnił, że art. 5 tego samego rozporządzenia należy interpretować jako określający w sposób zawężający decyzje, jakie mogą wydać te organy (wyrok z dnia 3 maja 2011 r., Tele2 Polska, C-375/09, Zb.Orz., EU:C:2011:270, pkt 19–30).

33 Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, który należy do rozdziału IV, poświęconego współpracy, przewiduje tymczasem jedynie, że skarga powinna być rozpoznana przez inny organ ochrony konkurencji, a nie że ma być koniecznie przedmiotem decyzji (zob. pkt 26 powyżej). Zatem, jak podnosi Komisja w zaskarżonej decyzji, przepis ten niekoniecznie nakłada obowiązek wydania decyzji przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego, który odrzucił skargę. W konsekwencji, nawet przy założeniu, że odrzucenie skargi przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego ze względów związanych z pierwszeństwem nie stanowi decyzji w rozumieniu art. 5, Komisja mogła w takim przypadku zastosować art. 13 ust. 2.

34 W każdym razie decyzja NMa z dnia 16 grudnia 2009 r. może być uznana za decyzję opartą na art. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003. Jak utrzymuje Komisja, przepis ten pokrywa wszystkie wypadki, w których organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego uważa, że będące w jego posiadaniu informacje nie pozwalają mu na uznanie, iż spełnione zostały przesłanki zakazu, przy czym podjęcie przez niego uprzednich środków dochodzeniowych nie jest konieczne. Tymczasem w niniejszej sprawie NMa, stwierdzając w swojej decyzji z dnia 16 grudnia 2009 r., że badanie opłat zastosowanych od kwietnia 2009 r. doprowadziłby w świetle art. 102 TFUE do tych samych rezultatów co badanie trzeciej skargi, i odrzucając w konsekwencji drugą skargę zgodnie ze swoją polityką określania priorytetów, w sposób nieuchronny uznała, iż nie zostały spełnione przesłanki zakazu. Ponadto uznanie, że decyzja odrzucająca skargę przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego ze względów związanych z pierwszeństwem stanowi decyzję przyjętą na podstawie art. 5 akapit drugi tego rozporządzenia, jest zgodne z ww. w pkt 32 wyrokiem Tele2 Polska (EU:C:2011:270), w którym Trybunał stwierdził, iż artykuł ten wymienia w sposób ograniczający rodzaj decyzji, które mogą być przyjęte przez organ krajowy. Odmienna wykładnia skutkowałaby pozbawieniem organów ochrony konkurencji państw członkowskich możliwości przyjęcia decyzji w przedmiocie odrzucenia skargi ze względów związanych z pierwszeństwem, podczas gdy nawet krajowe organy ochrony konkurencji korzystają z tego, przyjmując mające mniej lub bardziej formalny charakter decyzje zamykające postępowanie. W konsekwencji interpretacja przyjęta w pkt 26 powyżej jest zgodna z art. 5 tego rozporządzenia, ponieważ Komisja mogła odrzucić skargę, dlatego że ta była już przedmiotem decyzji odrzucającej wydanej przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego ze względów związanych z pierwszeństwem.

35 Wreszcie wykładnia przyjęta w pkt 26 powyżej jest zgodna z mechanizmem art. 13 ust. 2, który stanowi również, że organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego może odrzucić skargę, w wypadku gdy była ona już rozpatrywana przez Komisję. Ponieważ orzecznictwo przyznało Komisji na stałe uprawnienie do przyjmowania decyzji w przedmiocie odrzucenia skargi ze względów związanych z pierwszeństwem (zob. na przykład ww. w pkt 17 wyrok Vivendi/Komisja, EU:T:2013:538, pkt 22–25 i przytoczone tam orzecznictwo), organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego może również odrzucić skargę, która była przedmiotem uprzedniego odrzucenia z takiego powodu przez Komisję.

36 Po trzecie, wykładnia przyjęta w pkt 26 powyżej wydaje się zgodna z jednym z zasadniczych celów rozporządzenia nr 1/2003, którym jest ustanowienie skutecznego zdecentralizowanego systemu stosowania reguł konkurencji Unii. Z motywu 6 tego rozporządzenia wynika bowiem, iż „[w] celu zagwarantowania, że wspólnotowe reguły konkurencji są skutecznie stosowane, organy ochrony konkurencji państw członkowskich powinny w większym stopniu uczestniczyć w ich stosowaniu”. Motyw 15 tego rozporządzenia brzmi ponadto, że „Komisja i organy ochrony konkurencji w państwach członkowskich powinny wspólnie stworzyć sieć organów władzy publicznej stosujących

w ścisłej współpracy wspólnotowe reguły konkurencji". To samo rozporządzenie kładzie zatem kres poprzedniemu scentralizowanemu systemowi i, zgodnie z zasadą pomocniczości, tworzy szerszą płaszczyznę współpracy krajowych organów ochrony konkurencji, uprawniając je w tym celu do wdrażania prawa konkurencji Unii (wyrok z dnia 8 marca 2007 r., France Télécom/Komisja, T-339/04, Zb.Orz., EU:T:2007:80, pkt 79). Motyw 18 analizowanego rozporządzenia wskazuje, iż „[w] celu zapewnienia, że sprawy są prowadzone przez najbardziej właściwe organy należące do sieci, należy wprowadzić ogólny przepis zezwalający organom ochrony konkurencji na zawieszanie lub umarzanie sprawy na tej podstawie, że prowadzi ją inny organ lub też że inny organ już ją zakończył, a celem takiego rozwiązania jest prowadzenie danej sprawy przez jeden tylko organ".

37 Natomiast zaproponowana przez skarżącą wykładnia, której skutkiem byłoby zmuszenie Komisji do przeprowadzania systematycznie badania skargi za każdym razem, kiedy organ ochrony konkurencji w państwie członkowskim rozpatrywał skargę, lecz nie przyjął jednej z decyzji przewidzianych przez art. 5 rozporządzenia nr 1/2003 albo przyjął decyzję w przedmiocie odrzucenia ze względów związanych z pierwszeństwem, nie byłaby zgodna z celem art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, który polega na ustanowieniu, w trosce o skuteczność, optymalnej alokacji zasobów w ramach europejskiej konkurencji.

38 Ponadto – jak podnosi interwenient – wykładnia zaproponowana przez skarżącą okazuje się sprzeczna z pracami przygotowawczymi do rozporządzenia nr 1/2003. Uzasadnienie propozycji Komisji COM(2000) 582 wersja ostateczna dotyczącej rozporządzenia Rady w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji przewidzianych w art. 81 i 82 traktatu ukazuje bowiem, że cel art. 13 polegał na wyeliminowaniu ryzyka podwójnej pracy i występowania z licznymi skargami.

39 Wreszcie – jak podkreśla Komisja – wykładnia zaproponowana przez skarżącą byłaby sprzeczna z art. 6 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z którym sądy krajowe są właściwe w zakresie stosowania art. 101 TFUE i 102 TFUE. Nałożenie na Komisję obowiązku systematycznego badania skarg odrzuconych ze względów związanych z pierwszeństwem przez organy ochrony konkurencji w państwach członkowskich oznaczałoby bowiem przetransferowanie do Komisji uprawnień w zakresie kontroli decyzji tych organów, co należy wyłącznie do sądów krajowych. Rzeczone rozporządzenie zapewne ustanowiło mechanizm współpracy pomiędzy Komisją a krajowymi organami ochrony konkurencji (ww. w pkt 32 wyrok Tele2 Polska, EU:C:2011:270, pkt 26), lecz nie przewidziało mechanizmu zastąpienia przez Komisję sądów krajowych pełniących podstawową funkcję w ramach stosowania reguł konkurencji Unii [zob. motyw 7 propozycji Komisji COM(2000) 582 wersja ostateczna dotyczącej rozporządzenia Rady w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji przewidzianych w art. 81 i 82 traktatu].

40 Zatem zarówno z brzmienia, jak i ze struktury rozporządzenia nr 1/2003 oraz z celu realizowanego przez ten akt wynika, że Komisja może, w celu odrzucenia skargi, słusznie oprzeć się na podstawie związanej z tym, iż organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego uprzednio odrzucił tę skargę ze względów związanych z pierwszeństwem. A więc okoliczność – nawet przy założeniu, że zostanie wykazana – iż w niniejszej sprawie NMa nie zamknęła postępowania w przedmiocie skierowanej do niej skargi poprzez przyjęcie decyzji w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia oraz że oparła ją na względach związanych z pierwszeństwem, nie stanowiła dla Komisji przeszkody w stwierdzeniu, na podstawie art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, że owa skarga była rozpatrywana przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego, i w odrzuceniu tej skargi z tego względu.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, opartej na naruszeniu prawa i na oczywistym błędzie w ocenie

41 Skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na decyzji NMa dotyczącej skargi, która była przedmiotem dochodzenia nie pod kątem norm prawa konkurencji Unii, lecz w odniesieniu do krajowego prawa z dziedziny lotnictwa.

42 Komisja i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.

43 Wprawdzie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, podobnie jak całość przepisów tego rozporządzenia, dotyczy sytuacji, w których stosuje się art. 101 TFUE i 102 TFUE. W szczególności zgodnie z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli krajowe organy ochrony konkurencji stosują krajowe prawo konkurencji do stanowiącego nadużycie zachowania przedsiębiorstwa zajmującego na rynku pozycję dominującą, które to zachowanie może wpływać na handel między państwami członkowskimi, to muszą one również stosować art. 102 TFUE.

44 Komisja może w konsekwencji odrzucić skargę na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 jedynie w wypadku, gdy skarga ta stanowi przedmiot badania w świetle norm prawa konkurencji Unii.

45 Niemniej jednak żaden przepis tego rozporządzenia nie zakazuje organowi ochrony konkurencji w państwie członkowskim oparcia się, w ramach prowadzonych przezeń dochodzeń w celu dokonania oceny przestrzegania reguł konkurencji w Unii, na wnioskach, do jakich doszedł on przy okazji dochodzeń prowadzonych w świetle innych przepisów krajowych. Punkt 21 komunikatu w sprawie współpracy między krajowymi organami ochrony konkurencji ogranicza się ponadto do wskazania, że „art. 13 [rozporządzenia nr 1/2003] może zostać powołany w wypadku, gdy porozumienie albo praktyka dotyczy tych samych naruszeń na tych samych rynkach produktów lub geograficznych w danym przypadku”.

46 Z powyższego wynika, że Komisja może, w celu odrzucenia skargi na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia 1/2003, słusznie oprzeć się na podstawie związanej z tym, iż organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego uprzednio odrzucił tę skargę w następstwie badania opartego na wnioskach, do jakich doszedł w ramach dochodzenia prowadzonego w świetle innych przepisów prawa krajowego, pod warunkiem że badanie to zostało przeprowadzone w świetle reguł prawa konkurencji Unii.

47 W niniejszej sprawie z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja uznała, iż NMa rozpatrzyła skargę skarżącej w oparciu o art. 102 TFUE. Stwierdziła ona, że NMa w szczególności wskazała, w jakim zakresie wnioski z dochodzenia przeprowadzonego w świetle przepisów regulujących lotnictwo były istotne dla oceny tego organu opartej na prawie konkurencji, opisując podobieństwa istniejące między dwiema regulacjami, dokonując porównania ekwiwalencji danych świadczeń oraz dokonując oceny niekorzystnych skutków konkurencyjnych spowodowanych opłatami spółki Schiphol. Komisja uznała, że NMa zbadała w ten sposób, czy opłaty były proporcjonalne w stosunku do kosztów, dokonała ich porównania z opłatami na innych lotniskach międzynarodowych oraz dokonała ich oceny w świetle jakości otrzymywanych przez skarżącą usług. Komisja wreszcie uznała, że nie należy do niej wypowiadanie się w przedmiocie argumentów i wniosków przedstawionych przez NMa ani w przedmiocie zastosowanej przez ten organ metodologii.

48 Ponadto z decyzji NMa z dnia 16 grudnia 2009 r. wynika, że skarga złożona przez skarżącą została zbadana pod kątem przepisów art. 24 MW i art. 102 TFUE. Jak podkreśla Komisja w zaskarżonej decyzji, NMa uznała w niej w szczególności, że ocena pojęć niedyskryminacji i racjonalnego charakteru, o których mowa w art. 8.25 ust. 2 i 3 WL, była podobna do tej dokonanej w prawie konkurencji Unii. Komisja przypomniała również, że w swojej decyzji z dnia 14 lipca 2009 r. dokonała ona wykładni przepisów WL zgodnie z orzecznictwem sądów Unii dotyczącym art. 102 TFUE. Stwierdziła ponadto, że definicja rynku właściwego, jaką należy sformułować w ramach dochodzenia prowadzonego na podstawie przepisów prawa konkurencji, nie była konieczna w niniejszej sprawie, ponieważ założono, iż spółka Schiphol znajdowała się w sytuacji podmiotu o silnej pozycji ekonomicznej.

49 Z powyższego wynika, że Komisja nie naruszyła prawa, odrzucając skargę skarżącej na podstawie przepisów art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ uznała, iż organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego rozpatrzył tę skargę na podstawie postanowień art. 102 TFUE.

50 Skarżąca, przyznając, że analizowane przepisy WL odnoszą się częściowo do koncepcji wynikających z prawa konkurencji Unii, przedstawia pięć argumentów mających na celu wykazanie, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że NMa rozpatrzyła skargę skarżącej na podstawie postanowień art. 102 TFUE.

51 Z punktu 20 powyżej wynika, że Sąd w celu odpowiedzi na argumenty skarżącej musi się ograniczyć do zbadania, czy Komisja, odrzucając skargę na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, nie naruszyła prawa lub nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż NMa rozpatrzyła już w świetle prawa konkurencji Unii skargę złożoną przez skarżącą. W tych ramach do Komisji należało zbadanie, czy NMa nie odrzuciła skargi skarżącej bez przeprowadzenia uprzednio swojej analizy z punktu widzenia reguł prawa konkurencji Unii. Tymczasem kontrola Sądu nie powinna prowadzić do oceny zasadności decyzji NMa lub postępowania, lub zastosowanej przez nią metodologii – oceny, której Komisja ponadto nawet nie przeprowadziła i która należy do sądów krajowych.

52 Po pierwsze, skarżąca podkreśla, że NMa nie sporządziła definicji rynku właściwego, stanowiącego jej zdaniem niezbędny element każdego badania przestrzegania art. 102 TFUE, oraz że Komisja nie mogła zatem uznać, iż skarga została rozpatrzona przez NMa na podstawie tego przepisu. Argument taki należy tymczasem oddalić jako bezskuteczny z punktu widzenia przypomnianych w pkt 51 powyżej zakresu i przedmiotu kontroli sprawowanej przez Sąd. Argument ten ma bowiem związek z metodologią i zasadnością analizy zastosowanej przez NMa w celu rozpatrzenia skargi złożonej przez skarżącą.

53 Tytułem pomocniczym należy stwierdzić, że NMa nie miała w niniejszej sprawie obowiązku określenia definicji rynku właściwego.

54 Wprawdzie zgodnie z orzecznictwem określenie rynku właściwego ma zasadnicze znaczenie dla zbadania, czy przedsiębiorstwo zajmuje pozycję dominującą, ponieważ możliwości konkurencji należy oceniać wyłącznie w kontekście cech charakterystycznych rozpatrywanych produktów i usług, które stosownie do swoich właściwości szczególnie nadają się do zaspokojenia stałych potrzeb i które mogą być w ograniczony sposób stosowane zamiennie z innymi produktami lub usługami (wyroki: z dnia 21 lutego 1973 r., Europemballage i Continental Can/Komisja, 6/72, Rec, EU:C:1973:22, pkt 32; z dnia 30 stycznia 2007 r., France Télécom/Komisja, T-340/03, Zb.Orz., EU:T:2007:22, pkt 78). Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem na istnienie pozycji dominującej wskazuje fakt, iż dane przedsiębiorstwo dysponuje siłą gospodarczą, która stwarza mu możność stawania na przeszkodzie utrzymaniu skutecznej konkurencji na rynku właściwym poprzez umożliwienie mu zachowywania się w sposób w znacznej mierze niezależny od jego konkurentów, klientów i wreszcie konsumentów (wyroki: z dnia 14 lutego 1978 r., United Brands i United Brands Continentaal/Komisja, 27/76, Rec, EU:C:1978:22, pkt 65; z dnia 13 lutego 1979 r., Hoffmann-La Roche/Komisja, 85/76, Rec, EU:C:1979:36, pkt 38; ww. wyrok France Télécom/Komisja, EU:T:2007:22, pkt 99).

55 Niemniej jednak w niniejszej sprawie z decyzji NMa z dnia 14 lipca 2009 r. wynika, że przyjęto domniemanie, iż interwenient znajdował się w sytuacji podmiotu o silnej pozycji ekonomicznej i w konsekwencji – jak stwierdziła NMa w pkt 16 swojej decyzji z dnia 16 grudnia 2009 r. – miał on pozycję dominującą, a zatem zdefiniowanie rynku właściwego nie było konieczne. Komisja zatem w żadnym razie nie popełniła w swojej decyzji oczywistego błędu w ocenie, uznając, że skarga skarżącej została rozpatrzona z poszanowaniem określonych w przepisach prawa konkurencji Unii reguł dokonywania analizy.

56 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że przeprowadzone badanie w świetle art. 102 TFUE doprowadziło NMa do odmiennego wniosku odnośnie do zachowania stanowiącego naruszenie interwenienta w dziedzinie cen o charakterze dyskryminacyjnym.

57 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zadaniem Sądu nie jest kontrolowanie zgodności z prawem decyzji NMa (zob. pkt 51 powyżej). Do Sądu natomiast należy zbadanie, czy Komisja nie naruszyła prawa lub oczywistego błędu w ocenie, uznając, że NMa rozpatrzyła już skargę skarżącej, posługując się definicją pojęcia dyskryminacji zawartą w art. 102 TFUE.

58 W tym względzie z zaskarżonej decyzji wynika, że NMa, w analizie, która doprowadziła do jej decyzji z dnia 14 lipca 2009 r., uwzględniła definicję dyskryminacji zawartą w art. 102 TFUE. Jak bowiem podkreśla Komisja w zaskarżonej decyzji, NMa w swojej decyzji z dnia 14 lipca 2009 r. równocześnie zbadała ekwiwalencję usług oferowanych przez interwenienta na rzecz różnych linii lotniczych i dokonała oceny niekorzystnych skutków konkurencyjnych wskutek wprowadzenia opłat (pkt 113–156). W celu dokonania tego badania NMa wyraźnie wskazała, że posługiwała się definicją dyskryminacji zawartą w art. 102 TFUE, zgodnie z wykładnią Trybunału (pkt 33).

59 Skarżąca utrzymuje, po trzecie, że NMa wskazała w swojej innej decyzji, iż choć pojęcia znajdujące się w WL mogą być interpretowane za pomocą prawa konkurencji, to jednak ogólna ocena całej sprawy w świetle WL nie została dokonana w ramach prawa konkurencji, oraz iż każda kwestia dotycząca naruszenia reguł konkurencji nie mogła zostać zbadana w ramach dochodzenia przeprowadzonego na podstawie WL. Element ten – przy założeniu, że został on wykazany – jest tymczasem bez wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ w niniejszej sprawie z jednej strony Komisja nie była związana ocenami dokonanymi przez NMa w innej sprawie, a z drugiej strony z powyższego wynika, że Komisja faktycznie zbadała, czy NMa rozpatrzyła w świetle art. 102 TFUE skierowaną do niej skargę.

60 Skarżąca utrzymuje, po czwarte, że badanie skargi w ramach WL jest dokonywane przez same służby właściwe w przedmiocie regulacji lotnictwa, posiadające odrębne kompetencje i odrębną właściwość w porównaniu z tymi, jakie przysługują dyrekcji ds. konkurencji, i że badanie to nie uwzględniało ogólnych celów unijnej polityki konkurencji. Argument ten należy jednak oddalić, ponieważ służby właściwe w przedmiocie regulacji lotnictwa stanowiły służby niderlandzkiego organu ochrony, a decyzja NMa, na której oparła się Komisja w celu odrzucenia skargi skarżącej, została przyjęta przez jedyny skład. Należy bowiem przypomnieć, że art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, jak zresztą wszystkie przepisy tego rozporządzenia, odnosi się do „organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego" i nie dokonuje rozróżnienia między różnymi służbami tego organu. W konsekwencji bez znaczenia jest wiedza co do składu zespołów rozpatrujących złożoną przez skarżącą skargę opartą na WL, skoro NMa dokonała badania skargi złożonej do organu ochrony konkurencji przez skarżącą w świetle prawa konkurencji, a z powyższego wynika, iż NMa mogła się słusznie oprzeć na analizie przeprowadzonej w ramach skargi na podstawie WL.

61 Wreszcie, po piąte, należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja miała na celu wyłączenie szerokiej kategorii potencjalnych nadużyć spod kontroli organów ochrony konkurencji, z naruszeniem art. 102 TFUE. Z powyższego wynika bowiem, że mówiąc ściślej, skutkiem zaskarżonej decyzji nie miało być uchylenie się interwenienta od zastosowania art. 102 TFUE.

62 Z powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie wykazała, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że NMa rozpatrzyła jej skargę na podstawie postanowień art. 102 TFUE.

63 W konsekwencji Komisja ani nie naruszyła prawa, ani nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, że NMa rozpatrzyła skargę skarżącej w świetle prawa konkurencji Unii.

64 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

65 Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niedostatecznie uzasadniona w zakresie, w jakim odrzuca ona w dalszej kolejności skargę skarżącej z uwagi na brak interesu Unii.

66 Komisja utrzymuje, że zarzut drugi, który nieuchronnie ma charakter subsydiarny, należy odrzucić, ponieważ zaskarżona decyzja, uzupełniona decyzją NMa z dnia 16 grudnia 2009 r., w sposób jasny przedstawia powody, dla których sprawa nie przedstawia wystarczającego interesu dla Unii.

67 Z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja, która oparła tę decyzję na art. 13ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, ponadto wskazała, iż w każdym razie uznała ona, że skarga mogłaby zostać odrzucona w związku z brakiem interesu Unii, z powodu ograniczonej możliwości wykazania naruszenia, zważywszy na taką samą konkluzję, do której doszła NMa w następstwie swojego dochodzenia.

68 Na wstępie należy stwierdzić, że skoro jedynie w dalszej kolejności Komisja odrzuciła skargę skarżącej w związku z brakiem interesu Unii, to zarzut drugi – nawet jeśli należałoby go uwzględnić – nie może pociągnąć za sobą stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 1997 r., FFSA i in./Komisja, T-106/95, Rec, EU:T:1997:23, pkt 199).

69 W każdym razie zaskarżona decyzja wydaje się dostatecznie uzasadniona. Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 nie przyznaje skarżącemu prawa do wymagania od Komisji wydania ostatecznego rozstrzygnięcia odnośnie do istnienia utrzymywanego naruszenia albo jego braku i nie nakłada na Komisję obowiązku prowadzenia postępowania w każdym przypadku do etapu decyzji końcowej (wyroki: z dnia 18 października 1979 r., GEMA/Komisja, 125/78, Rec, EU:C:1979:237, pkt 18; z dnia 17 maja 2001 r., IECC/Komisja, C-449/98 P, Rec, EU:C:2001:275, pkt 35). Komisja jest natomiast zobowiązana do uważnego zbadania całości elementów stanu faktycznego i prawnego przekazanego jej przez skarżących (wyroki: z dnia 11 października 1983 r., Schmidt/Komisja, 210/81, Rec, EU:C:1983:277, pkt 19; z dnia 17 listopada 1987 r., British American Tobacco i Reynolds Industries/Komisja, 142/84 i 156/84, Rec, EU:C:1987:490, pkt 20). Skarżący ma prawo do bycia poinformowanym o losie swojej skargi w drodze decyzji Komisji, która może być przedmiotem skargi do sądu (wyrok z dnia 18 marca 1997 r., Guérin automobiles/Komisja, C-282/95 P, Rec, EU:C:1997:159, pkt 36; ww. wyrok IECC/Komisja, EU:C:2001:276, pkt 35).

70 W tym względzie Komisja jest związana obowiązkiem uzasadnienia, w przypadku gdy odmawia dalszego badania skargi. Instytucja ta ma obowiązek przedstawienia elementów stanu faktycznego, od których zależy umotywowanie decyzji, oraz rozważań prawnych, które ją doprowadziły do takiego rozstrzygnięcia, ponieważ uzasadnienie powinno być dostatecznie precyzyjne i szczegółowe, tak aby Sąd był w stanie przeprowadzić rzeczywistą kontrolę nad wykonywaniem przez Komisję jej swobody uznania w zakresie określania priorytetów (postanowienie z dnia 31 marca 2011 r., EMC Development/Komisja, C-367/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:203, pkt 75).

71 W niniejszym przypadku z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja uznała, iż istniało ograniczone prawdopodobieństwo wykazania naruszenia art. 102 TFUE, zważywszy na wnioski, do których doszła NMa. Tymczasem należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 i 5 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja i organy ochrony konkurencji państw członkowskich dysponują równoległymi kompetencjami dla celów stosowania art. 101 TFUE i 102 TFUE oraz że struktura tego rozporządzenia opiera się na ścisłej współpracy między nimi. Zatem Komisja w ramach swojego uznania może również uwzględnić środki podjęte przez te rzeczone organy krajowe (ww. w pkt 17 wyrok Vivendi/Komisja, EU:T:2013:538, pkt 26).

72 Z uwag tych wynika, że Komisja spełniła swój obowiązek uzasadnienia, przedstawiając w sposób jasny i jednoznaczny fakty i rozważania prawne, które doprowadziły ją do stwierdzenia, iż prawdopodobieństwo naruszenia art. 102 TFUE było jedynie bardzo ograniczone. Zważywszy, że wyjaśnienia te umożliwiają Sądowi dokonanie skutecznej kontroli względem wykonywania przez Komisję w zaskarżonej decyzji przysługujących jej uprawnień w zakresie swobody uznania, należy stwierdzić, iż zaskarżona decyzja jest dostatecznie uzasadniona w tym względzie.

73 Zarzut drugi można zatem oddalić jako bezzasadny i tym samym skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

74 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi przez Komisję oraz kosztami poniesionymi przez spółkę Schiphol, zgodnie z żądaniami Komisji i spółki Schiphol.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) easyJet Airline Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 stycznia 2015 r.

Podpisy